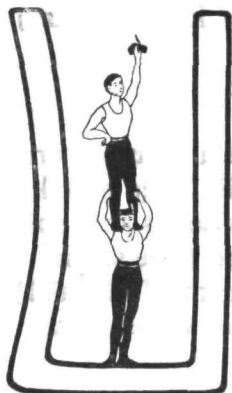

ANTONIJA GRMKOVA:

Še nekaj o našem Rudlu.

eni prejšnjih številčk »Zvončka« sem vam opisala, otroci dragi, našega Rudla. Gotova sem, da ga imate radi tudi vi sedaj, ko ste zvedeli nekaj njegovih vrtilin. Tudi danes vam hočem napisati nekaj iz njegovega življenja. — Da mu pravim »naš«, storim to zaradi tega, ker se mi zdi, da je deček nas vseh, ki ga poznamo in ga imamo radi.

Pridno obiskuje otroški vrtec; vedno je čist in čeden, četudi ima samo eno oblekco pozimi in drugo poleti. Skrbno pazi nanji, zato vam ga v tem oziru, otroci, brez skrbi stavljam v zgled.

Neki dan pride kakor po navadi v šolo, se ustavi na vratih in resno gleda k moji mizi, kjer sem sedela.

Pogledam. Rudo ima na glavi pravo pravcato turško čepico. Mislim si: Napravimo Rudlu veselje! Zakričim:

»Turek je v šoli!« in stisnem glavo med roke.

Prijetno mu je del ta moj navidezni strah; a ko je videl, da le nočem privzdigniti glave, pride k meni ves sladak, pa mi pravi:

»Saj nisem Tulek ne, sem Ludi!«

Privzdignem počasi glavo in ogledujem to preklicano čepico, ki me je tako prestrašila.

»Pa je vendar čepica pravega Turka,« ga vprašam.

»Je, je od Tulka. Kupil jo je moj papa.«

Ogledovali smo tako imenitno čepico; bila je od kakega bosenskega vojaka. Skrbno jo je obesil na obešalo in pazil, da je nihče ni del na glavo, ker »se pleveč lazšili, je lekel papa.«

Skromen je pa naš Rudi! Vsaka še tako malenkostna stvar mu naredi veliko veselja. Ni eden onih razvajenih otrok, ki sami ne vedo, kaj bi radi in se naveličajo vsega, celo najlepših igrač. Ne, naš Rudi je sin ubožnih staršev; obilnost in razna otročja razvedrila so mu neznana.

Neki dan mu darujem podobico. Kako je je bil vesel! Skrbno jo spravi v žep, a vsak hip jo molče vzame iz njega in ogleduje. Drugi dan pride v šolo, postoji na vratih, se mi nasmeje in iz žepa pokaže rob one podobice. Jaz se mu nasmejem, pokimam in — razumela sva se. Tako je nosil v žepu ono podobico še nekaj dni. Pozabila sem že na to, kar mi neki dan pravi:

»Gospa, nimam več podobice v žepu!«

»Nimaš? Ali si jo izgubil?«

»Ne, plibil sem jo doma na zid!«

Bahal se je pa kaj rad ta naš dečko in pravil vsem, kako je močan.

Povedal je celo, da premaga svojega očeta.

»Beži no!« mu pravim nekoč, »saj vendar vidiš, kako si majhen, tvoji oče pa je velik mož.«

»Zmolem, zmolem, še vas zmolem,« mi pravi.

»No, če je tako, saj lahko poizkusiva — pojdi par korakov nazaj — tako, zdaj pa proti meni!«

Moško res prikoraka, a ko pride do mene, pravi:

»Ne, zdaj ne; ko bo papa poplaval puško!«

Pa še nekaj vam hočem povedati. K nam je prišla potujoča družba s par konji, nekaj psi ter si postavila šotor v bližini hiš. To je bil tak cirkus, ki so se ga otroci posebno veselili. Pravili so mi v šoli, s kom pojdejo k predstavi in kaj bodo vse videli tamkaj. In res, mnogo jih je šlo, in vsak mi je hotel nekaj povedati o umetnikih, ki se kažejo tamkaj. Tudi naš Rudi je poslušal ter z ustmi in glavo spremljal vsako besedo. Vprašam ga:

»Rudi, ali si bil tudi ti v cirkusu?«

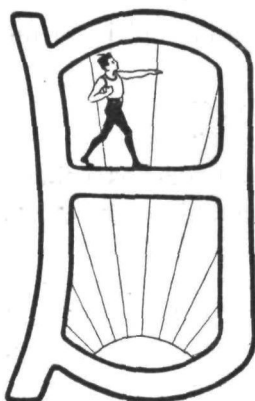
»Bil, bil, a ne notli, zunaj se tudi lepo vidi!«

Zadovoljen je bil prav tako ali mogoče še bolj kot oni, ki so bili notri. Srečen bo, ako ostane tudi v poznejših letih tako skromen!

SLOVAN SLOVANOV:

Iz predmestja.

ilo je v maju.

Šel sem skozi ozko in umazano predmestno ulico z nizkimi, že dolgo nepobeljenimi hišami. Po ulici so se podili raztrgani otroci, kričali in se pretepali...

Nenaden krik in jok, ki je prihajal iz sosedne ulice, me zdrami iz opazovanja predmestnega življenja. Po sredi ulice je priletela mlada deklica rumenih, dolgih las, ki so se opletali okrog glave, ko je kričala in drvila naprej. Venomer so se slišale besede: »Kako sem nesrečna, nesrečna!...«

Mene je presunil ta prizor in stopil sem hitreje, da bi poizvedel od ljudi, ki so se zbirali okrog nje, kaj ji je.

»Blazna je —« so trdili nekateri.

»Kaj bo blazna, pijana je,« je oporekal star mož. In res: iz ust je smrdelo po alkoholu...

Dva moža sta jo prijela za roke, da bi jo obdržala na mestu, ona pa je suvala in vpila: »Ah, kako sem nesrečna!...« Padla je na tla in tolkla okrog sebe. Na vprašanje, kaj so njeni starši, je rekla: »Hudobe...« in ihtela še močneje...

Tako me je presunil ta prizor, da nisem mogel več ostati na mestu.

»Kaj so njeni starši?« sem vprašal staro ženico.